

EEN DROOMBAAN

Ik zat vroeger wel eens in een vergadering, een beetje aan het einde van de middag, over een onderwerp dat me maar matig interesseerde. Dat gold dan meestal niet voor de mensen om me heen, die bleven maar doorpraten.

Vaak was het warm in zo'n vergaderkamer en nam de hoeveelheid zuurstof snel af. Ik kreeg dan wel eens de aandrang om een dutje te doen. Ik fantaseerde er dan zelfs een beetje over. Gewoon, lekker even in de hoek van de vergaderkamer gaan liggen, laptopstasje als kussentje, schoentjes uit en eventjes, heel eventjes maar, de oogjes sluiten. Ik deed dat nooit. Ik vermoedde namelijk dat mijn collega's het niet op waarde zouden kunnen schatten, zelfs niet als ik woorden zou gebruik als: *powernap*.

Maar nu werk ik thuis. Dus vergader ik thuis. Meestal via Skype. Ik doe dat op mijn zolder. Daar staat mijn bureau, maar ook mijn bed. U voelt het misschien al aankomen. En ja, ik geef het toe. Ik heb al een paar keer, zo aan het einde van de dag, mijn camera uitgeschakeld (want: bandbreedte!), het geluid iets zachter gezet, en vervolgens ben ik op bed gaan liggen. Even de oogjes dicht, terwijl op de achtergrond de vergadering rustgevend voortkabbelt.

Heerlijk.

Eén keer hoorde ik, ergens halverwege mijn sluimer, dat iemand in de vergadering mij een vraag stelde. Ik stond op, sloot de skype-sessie af, logde opnieuw in en werd verwelkomt met een: 'fijn, dat je er weer bent.'

Zo kan het dus ook, dacht ik.